

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการดำเนินการวิจัย โดยนำเสนอรายละเอียดของการศึกษาตามลำดับดังนี้

1. กิจกรรมคาราโอเกะ
 - 1.1 ความหมายของคาราโอเกะ
 - 1.2 ประวัติคาราโอเกะ
 - 1.3 แนวคิดในการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษ และการฟังภาษาอังกฤษ
 - 1.4 ขั้นตอนการสอนโดยใช้กิจกรรมคาราโอเกะ
 - 1.5 ประโยชน์ต่อการฝึกการออกเสียงและการเรียนภาษาอังกฤษ
 - 1.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. การออกเสียงภาษาอังกฤษ
 - 2.1 อวัยวะเกิดเสียงและลักษณะของเสียง
 - 2.2 ลักษณะการออกเสียงภาษาอังกฤษ
 - 2.3 การประเมินการออกเสียงภาษาอังกฤษ
3. ความเข้าใจการฟังภาษาอังกฤษ
 - 3.1 ความหมายของการฟัง
 - 3.2 องค์ประกอบของความเข้าใจในการฟังภาษาต่างประเทศ
 - 3.3 การประเมินผลทักษะการฟัง

กิจกรรมคาราโอเกะ

1. ความหมายของคาราโอเกะ

คาราโอเกะ (「カラオケ」 *Karaoke* - คะระ โอะเกะ) เป็นความบันเทิงชนิดหนึ่ง ที่อยู่ในรูปแบบของเพลง ที่ไม่มีเสียงร้องของศิลปิน แล้วให้เราร้องผ่านไมโครโฟน โดยเสียงของศิลปินตัวจริงจะถูกปิดเอาไว้ โดยมีเนื้อเพลงขึ้นมาแสดง บางครั้งยังมีการเปลี่ยนสีเพื่อทำให้เข้าจังหวะกับเพลงบนมิวสิกวิดีโอ ช่วยในการร้องเดี่ยว

คาราโอเกะเป็นความบันเทิงอย่างหนึ่งที่ได้รับคามนิยมสูง โดยเริ่มต้นจากในประเทศญี่ปุ่น จากนั้นก็แพร่หลายไปยังส่วนอื่นๆ ของเอเชียตะวันออก อย่างน้อยก็ตั้งแต่ทศวรรษ 1980 และนับจากนั้นก็แพร่หลายไปยังส่วนอื่นๆ ของโลก รวมทั้งประเทศไทยด้วยการาโอเกะได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมในแต่ละชาติ ซึ่งมีความแตกต่างกันไปในประเทศไทย พบได้สองรูปแบบ ได้แก่

1. วีดิโอซีดี (VCD) มักพบได้ตามร้านขายเพลงทั่วไป ออกโดยเจ้าของลิขสิทธิ์เพลง หรือ ค่ายเพลง ปัจจุบันพบว่า มักมีคำออกเสียงภาษาอังกฤษได้คำภาษาไทย
2. มิดิ (MIDI) อยู่ในรูปแบบของซอฟต์แวร์ เล่นมิดิคาราโอเกะ เช่น นิคคาราโอเกะ คาราโอเค คาราโปรพลัส อาร์เอ็มเอส คาราคาเฟ่ วินคาราโอเกะ และบูมิวสิคคาราโอเกะ เป็นต้น ที่มีเพลงอยู่มากมาย

2. ประวัติของคาราโอเกะ

ในญี่ปุ่นนั้นก็เหมือนกับในที่อื่นๆ ทั่วโลก ที่มีความนิยมมาช้านานที่จะมีการเล่นดนตรีในช่วงอาหารค่ำ หรืองานเลี้ยง โดยปกติ ธรรมเนียมดังกล่าวปรากฏในปรกรณ์ญี่ปุ่นสมัยแรกสุด นับเป็นเวลานานมาแล้ว ที่การร้องและการเต้นรำถือเป็นหนึ่งในความบันเทิงของผู้ใหญ่ในพื้นที่ชนบท มีการเล่นละครโน ในงานเลี้ยงน้ำชา โดยเชิญแขกให้มาร่วมชมและร้องชมเชยการแสดง การร้องเพลงและเต้นรำ ยังเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาในหมู่ชามุไรด้วย ทั้งนี้คาดว่าชามุไรทุกคนจะสามารถเต้นรำหรือร้องเพลงได้ ในสมัยโทโฮของญี่ปุ่นร้านอุตะโกะอะชิซซา (หมายถึงร้านกาแฟร้องเพลง) เริ่มเป็นที่นิยมและลูกค้าจะร้องไปกับวงดนตรีที่บรรเลงกันสดๆ อุตสาหกรรมคาราโอเกะนั้นเริ่มต้นในญี่ปุ่นเมื่อต้นทศวรรษ 1970 เมื่อนักร้องคนหนึ่ง ชื่อ ไคชูเกะ อินุอะอะชิ ได้รับคำร้องขอจากแขกอยู่บ่อยๆ ในร้านอุตะโกะอะชิซซา ที่เขาไปแสดงดนตรีนั้นให้ไปบันทึกการแสดง พวกเขาจึงร้องเพลงไปด้วยในช่วงวันหยุดเมื่อทราบความต้องการของตลาด เขาจึงทำเครื่องบันทึกเทปที่เล่นเพลงได้เมื่อหยอดเหรียญ 100 เยน นี่คือเครื่องคาราโอเกะเครื่องแรก แต่แทนที่เขาจะขายเครื่องคาราโอเกะ เขากลับให้เช่าแทน ทำให้ร้านต่างๆ ไม่ต้องซื้อเพลงใหม่ๆ เป็นของตัวเอง

ในช่วงแรกๆ นั้นราคาค่าหยอดตู้คาราโอเกะนั้นว่าแพงพอสมควร เงิน 100 เยนนั้นพอที่จะซื้ออาหารกลางวันได้ถึง 2 ที่ แต่ไม่นานต่อมาคาราโอเกะก็กลายเป็นความบันเทิงยอดนิยมไปแล้ว เครื่องคาราโอเกะมีบริการในร้านอาหาร ห้องต่างๆ ของโรงแรม และไม่จำกัดเปิดธุรกิจใหม่คือ ร้านคาราโอเกะ Karaoke Box ที่มีห้องขนาดเล็ก พร้อมด้วยเครื่องคาราโอเกะให้บริการ ซึ่งเป็นที่นิยมในเวลาไม่นานนัก ในปี 2004 นั้น นายไคชูเกะ อินุอะอะชิ ได้รับรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพ ในฐานะผู้คิดค้นระบบคาราโอเกะขึ้น (“บทความประวัติคาราโอเกะ”, 2009)

3. แนวคิดในการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษ และการฟังภาษาอังกฤษ

3.1 การสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษ

Gerald (2004) กล่าวว่า ในฐานะที่เป็นครูผู้สอนภาษา มีครูจำนวนมากที่ปรับสำเนียงการพูดของตนเล็กน้อยเพื่อประโยชน์ของผู้เรียน แต่ก็มีครูจำนวนมากที่สามารถสอนโดยใช้สำเนียงที่ต่างจากที่พูดตามปกติได้อย่างสม่ำเสมอ อย่างไรก็ตาม ครูสอนภาษาจำเป็นต้องรู้เรื่องความหลากหลายและความแตกต่างของภาษา ยังมีความรู้เรื่องสำเนียงต่างๆ มากเท่าไร ก็ยิ่งทำให้สามารถสอนได้อย่างครบรู้อย่างขึ้น เมื่อครูผู้สอนตัดสินใจได้แล้วว่าจะสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบใด สิ่งที่ต้องคิดต่อไปก็คือ จะใช้เทคนิคและกิจกรรมอะไรในการสอนทั้งเทคนิคและกิจกรรมล้วนมีมากมายหลายรูปแบบ ตั้งแต่เทคนิคแบบเข้มข้น นอกจากนี้แล้ว ยังมีการสอนออกเสียงที่สำคัญ 2 ประการคือ การสอนทักษะการออกเสียง (productive skills) และการสอนทักษะการรับฟัง (receptive skills) ในเรื่องของการรับฟังนั้น ผู้เรียนจะต้องสามารถได้ยินความแตกต่างของหน่วยเสียงทั้งหลาย จากนั้นจะต้องสามารถนำความรู้นี้มาใช้ในการออกเสียงด้วย ซึ่ง วิธีการออกเสียงนั้นสามารถทำได้โดย การฝึกพูดซ้ำๆ จนคล่อง

วิธีการฝึกออกเสียงที่สำคัญประการหนึ่งที่ใช้ในห้องเรียนคือ การฝึกพูดซ้ำๆ จนคล่อง ในรูปแบบการฝึกที่ธรรมชาติที่สุดนั้น การฝึกพูดจะทำได้โดยครูผู้สอนจะพูดคำคำหนึ่งหรือโครงสร้างหนึ่งแล้วจึงให้ผู้เรียนทั้งชั้นพูดตาม ความสามารถในการฝึกพูดได้อย่างถูกต้องนั้นเป็นทักษะการสอนพื้นฐานและมีความสำคัญในการสอนภาษา เทคนิคนี้มีที่มาจากทฤษฎีทางจิตวิทยา ด้านพฤติกรรมและวิธีการสอนแบบ audio-lingual ซึ่งบัดนี้ถูกจัดให้เป็นเรื่องในอดีตไปแล้วเสียส่วนใหญ่ แม้ว่าเทคนิคการฝึกซ้ำๆ จะยังคงอยู่กับเราในการทดสอบและทดลองก็ตาม จุดประสงค์ของการฝึกซ้ำๆ ก็เพื่อให้สามารถจำคำใหม่ๆ ได้ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการสอนออกเสียง และอาจจะเป็นช่วงเวลาในบทเรียนที่ผู้เรียนจะต้องฟังพหูพจน์มากที่สุดด้วย บทบาทสำคัญของครูในการฝึกก็คือ เป็นต้นแบบให้ผู้เรียนพูดตาม ไม่ว่าจะเป็นคำ วลี หรือโครงสร้าง ครูผู้สอนมักจะฝึกพูดซ้ำๆ กับนักเรียนทั้งห้องพร้อมกัน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงซ้ำๆ โดยไม่มีใครรู้ว่าใครเป็นใคร ทำให้ไม่รู้สึกลำบากใจในการออกเสียง ต่อจากนั้นก็มักจะตามด้วยการฝึกเดี่ยวทีละคน โดยจะให้ฝึกซ้ำๆ คนเดียว ในช่วงนี้ครูผู้สอนจะสามารถตรวจสอบให้มั่นใจได้ว่า ผู้เรียนแต่ละคนสามารถออกเสียงได้ถูกต้องมาก น้อยเพียงใด ครูผู้สอนมักจะสุ่มเรียกให้ผู้เรียนฝึก การกระทำเช่นนี้จะทำให้ผู้เรียนต้องตั้งใจตลอดเวลา

TJ Taylor (“The Audio-lingual Teaching Method”, 2011) บอกถึงลักษณะเด่นของวิธีการสอนแบบฟังพูดคือ

1. นำโครงสร้างประโยคมาฝึกพูดแบบซ้ำๆ ในรูปแบบต่างๆ
2. เน้นเรื่องการออกเสียงมากกว่าโครงสร้างทางไวยากรณ์
3. มีการนำสื่อทางด้านเสียงมาเป็นตัวช่วยในการสอน
4. ฝึกซ้ำๆจนกระทั่งสามารถเลียนแบบและพูดได้อัตโนมัติ

การฝึกพูดซ้ำๆ เป็นพื้นฐานสำคัญในการสอนลงน้ำหนักพยางค์ในคำต่างๆ

(word stress) การลงน้ำหนักคำในประโยค (sentence stress) และการใช้ทำนองเสียง (intonation)

ครูผู้สอนควรออกเสียงให้ผู้เรียนฟังในลักษณะที่เป็นธรรมชาติให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ นอกจากนี้การฝึกพูดซ้ำๆ เป็นเครื่องมือสำคัญประการหนึ่งในการสอนออกเสียง ครูจำนวนมากใช้วิธีฝึกพูดซ้ำๆ อย่างรวบรัดและไม่ค่อยให้ความสำคัญ เนื่องจากคิดว่าเป็นวิธีการสอนในระดับต้นๆ ของผู้เริ่มเรียน แต่แท้จริงแล้วนั้น วิธีการสอนแบบนี้จำเป็นสำหรับการสอนในระดับสูงเช่นกัน เนื่องจากผู้เรียนจะต้องใช้เวลาเพิ่มคำศัพท์และรูปประโยคใหม่ๆ ในเวลาฝึก จึงจำเป็นจะต้องมีความมั่นใจว่าจะต้องออกเสียงอย่างไรให้ถูกต้อง

นอกจากการฝึกพูดซ้ำๆ แล้วนั้น การสอนการออกเสียงอาจทำได้โดยการพูดต่อกันเป็นลูกโซ่ (chaining) เทคนิคนี้อาจได้ใช้กับประโยคที่ออกเสียงยากสำหรับผู้เรียน อาจจะเป็นเพราะประโยคยาวหรือมีคำศัพท์หรือมีเสียงที่ออกเสียงได้ยาก เทคนิคนี้ แบ่งได้เป็น 2 แบบคือ ลูกโซ่ถอยหลัง (back chaining) และ ลูกโซ่เดินหน้า (front chaining) ทั้งสองแบบนี้ สามารถทำได้โดยให้ครูพูดเป็นต้นแบบ และให้นักเรียนพูดตาม

ลูกโซ่ถอยหลัง ฝึกได้โดยแบ่งประโยคจากส่วนท้ายประโยค โดยจะค่อยๆ เพิ่มคำจนครบประโยค คำบางคำอาจแยกมาฝึกต่างหากได้ถ้าครูผู้สอนเห็นว่าเป็นตัวปัญหา ครูจะพูดเป็นต้นแบบแล้วให้นักเรียนพูดตาม

“...told him

...would've...

...would've told...

I would've told him.

If I'd seen him...

If I'd seen him, I would've told him.”

ลูกโซ่เดินหน้า ผีก็เช่นเดียวกันกับ ลูกโซ่ถอยหลังเพียงแต่ผีก็จากส่วนต้นประโยค และจึงค่อยๆ เพิ่มจนครบประโยค

"If I'd seen him..."

If I'd seen him, I would've ...

I would've...

I would've told him.

If I'd seen him, I would've told him."

ไม่ว่าจะทำแบบใด ครูผู้สอนควรเลือกใช้กิจกรรม โดยยึดเอาความรู้และทักษะทางภาษาของผู้เรียนเป็นหลัก รวมทั้งพิจารณาถึงความสามารถของตนเองในการทำกิจกรรมต่าง ๆ นั้นด้วย สุดท้าย กิจกรรมการออกเสียงจะต้องเป็นกิจกรรมที่ไม่เคร่งเครียดจนเกินไป และเป็นกิจกรรมที่สนุกสำหรับการฝึกการออกเสียง

3.2 การสอนทักษะการฟังภาษาอังกฤษ

ในการสอนทักษะการฟัง กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดจุดมุ่งหมายไว้ในหลักสูตรภาษาอังกฤษ พ.ศ. 2539 ว่า ให้นักเรียนสามารถฟังประโยคคำสั่ง/ขอร้อง แล้วปฏิบัติตามได้ ฟังคำถามแล้วพูดตอบได้ และใช้การฟังแสวงหาความรู้จากสื่อต่าง ๆ ด้วยความเพลิดเพลิน พร้อมทั้งเป็นผู้ฟังที่ดี การสอนฟัง เป็นกระบวนการในการฝึกฟังเสียงและสำเนียง ความถูกต้องตามหลักภาษาและความเข้าใจเรื่องราวที่ฟัง จึงมีนักการศึกษาได้เสนอแนะวิธีการสอนทักษะการฟัง ดังนี้

ทิพพดี อ่องแสงคุณ (2535 อ้างใน จุฑารัตน์ เจริญสินธุ์, 2541) ได้กล่าวถึง การสอนฟังว่า ควรสอนไปตามลำดับง่ายไปยาก ดังนี้

1. ฝึกทักษะให้จดจำและเข้าใจความหมายของสิ่งที่ได้ยิน เช่น การฟังเสียงพยัญชนะ-คำ เดี่ยว- วลี และประโยค โดยพยายามเชื่อมโยงคำต่าง ๆ ที่ได้ยินเป็นกลุ่มคำ ที่มีความหมาย

2. ฝึกทักษะให้ผู้เรียนคาดเดาเหตุการณ์ในสิ่งที่ได้ยินและจดจำเนื้อเรื่อง เช่น การฟังเรื่องสั้น ๆ การฟังบทสนทนาหรือข้อความต่าง ๆ

จากแนวคิดข้อเสนอแนะในการสอนฟัง สรุปได้ว่า ผู้สอนต้องเตรียมตัวนักเรียนก่อนการฟัง จัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับบทเรียน เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน และครูต้อง กำหนดจุดประสงค์การฟังให้ชัดเจนเพื่อให้การฟังของนักเรียนบรรลุเป้าหมาย แล้วดำเนินการสอน ตามขั้นที่วางแผนไว้ โดยใช้สื่อการสอนประเภทต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลายและสนุกสนาน ในการเรียนทักษะการฟัง สุภิสรา วิริไฟ (2550) ได้เสนอแนะ กิจกรรมจากการฟังในห้องเรียนดังนี้

1. การเรียงลำดับภาพ (Picture Ordering) ผู้เรียนดูจากภาพชุด แล้วฟังคำบรรยายของแต่ละภาพหรือฟังเรื่องทั้งหมด และนำภาพมาเรียงให้ถูกต้องตามคำบรรยาย
 2. การทายอะไรเอ่ย (What is it? Technique) วิธีนี้ผู้สอนจะบรรยายเกี่ยวกับของสิ่งหนึ่งแล้วให้ผู้เรียนทายว่าเป็นอะไร โดยผู้สอนจะค่อย ๆ ให้ข้อมูลเพิ่มขึ้นทีละน้อย ๆ
 3. การฟังและเลือกคำตอบ (Listening and Choosing) กิจกรรมนี้ผู้เรียนจะฟังผู้สอนบรรยาย และพยายามเลือกรูปที่ตรงกับคำบรรยาย จากรูปของชุดที่คล้ายคลึงกันแต่มีความแตกต่างกันในบางรายละเอียด ซึ่งคำบรรยายไม่ควรจะสั้นเกินไป ควรให้ข้อมูลอื่น ๆ ที่ไม่ตรงประเด็นนักหรือที่เกี่ยวข้องเพียงเล็กน้อย ทั้งนี้เพื่อเป็นการฝึกทักษะการฟัง
 4. การเติมข้อความ (Dicto - Composition) ผู้เรียนจะได้รับใบงานที่มีข้อความไม่สมบูรณ์ ฟังแล้วเติมข้อความที่หายไป ระยะเวลาเว้นคำที่หายไปนั้นขึ้นอยู่กับผู้สอน จะเลือกตามความเหมาะสม ในการที่จะฝึกผู้เรียนทำ Dicto- Composition นั้น ผู้สอนจะอ่านโดยใช้ข้อความเร็วปกติ โดยไม่มีการหยุดเว้นระยะให้เติมคำ ผู้ฟังจะต้องพยายามฟังคำที่หายไปให้ได้ แล้วเติมลงในช่องว่าง การอ่านนั้นอาจอ่าน 2-3 ครั้ง ขึ้นอยู่กับความยากง่ายของเนื้อหา และความสามารถของผู้เรียน การฟังเพลงในแบบ Dicto- Composition นั้น ผู้สอนควรเลือกเพลงที่มีระดับความยากง่ายเหมาะสมกับการเรียน คำที่ไม่มีสำนวนเปรียบเทียบยากเกินไป เพลงที่เป็นเรื่องราว มีเสียงชัดเจน เพื่อที่ผู้เรียนจะได้จำคำในเนื้อเพลงนั้นได้ เมื่อเลือกเพลงได้แล้วผู้สอนนำเนื้อเพลงมาพิมพ์ โดยเว้นคำบางคำหรือวลีไว้เปิดเทปให้ผู้เรียนฟัง ผู้เรียนจะต้องพยายามแกะเนื้อเพลง ถ้าผู้เรียนยังไม่เข้าใจสำนวนหรือความหมายในเพลง ผู้สอนก็ควรจะอธิบายให้ฟังการถึงใช้เพลง ในการฝึกทักษะการฟังนั้น เป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความตื่นเต้น สนใจ ทำให้บรรยากาศของห้องเรียนสนุกสนานขึ้น
 5. การฟังเพื่อความเข้าใจ (Listening Comprehension) ผู้เรียนจะต้องเคยชินกับเสียงต่าง ๆ คำศัพท์ ตลอดโครงสร้างของไวยากรณ์ ผู้สอนควรคำนึงถึงหลักความจริงที่ว่าในชีวิตจริงผู้เรียนจะได้ฟังน้ำเสียงหรือสำเนียง ตลอดความเร็วหรืออัตราการพูดที่แตกต่างกันไปของผู้พูด ดังนั้นในการฝึกการฟังผู้สอนควรจะให้ผู้เรียนฟังบทสนทนาเรื่องสั้น ๆ ไม่ว่าจะเสียงจากเทปหรือผู้สอนเองในระดับเสียงจนตลอดความเร็วปกติที่เป็นธรรมชาติ ไม่ควรพูดช้าหรือเน้นเกินไป
- จากสมมติฐานเรื่อง Affective Filter Hypothesis ของ Krashen (1986) กล่าวว่า การที่ผู้เรียนมีความเครียดในการเรียนสูง หรือมีแรงจูงใจในการเรียนต่ำ จะเป็นอุปสรรคต่อการเรียนภาษา ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนจะต้องเป็นไปแนวทางเอื้อต่อการลดความวิตกกังวลในการเรียนของผู้เรียน เนื่องจากคาราโอเกะนั้นเป็นรูปแบบของเพลงและภาพยนตร์ในเวลาเดียวกัน การนำคาราโอเกะมาใช้ในการเรียนการสอนนั้นจึงเปรียบเหมือนการนำทั้งเพลงและภาพยนตร์

สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ
ห้องสมุดงานวิจัย
วันที่.....20...ก.ย. 2555
เลขทะเบียน.....249637
เลขเรียกหนังสือ.....

มาใช้ในการเรียนการสอนในเวลาเดียวกัน ซึ่งข้อดีของเพลงและภาพยนตร์ในการเรียนการสอน มีดังนี้คือ

ข้อดีของการใช้เพลงและดนตรีในการเรียนการสอนภาษา (Murphey, 1994: 7-8)

1. สร้างบรรยากาศในการเรียนให้สนุกสนาน ลดความเครียดระหว่างครูกับนักเรียน เพลงช่วยหล่อหลอมลักษณะนิสัย จิตใจของนักเรียนให้อ่อนโยน
2. สร้างแรงจูงใจและแรงกระตุ้นในการเรียนให้แก่ผู้เรียน
3. ช่วยให้ผู้เรียนมีความคงทนในการจดจำ
4. พัฒนาทางภาษา ซึ่งเป็นการฝึกการฟังให้เข้าใจข้อความในเนื้อเพลง พร้อมทั้งเป็นการฝึกการออกเสียง เชื่อมคำ และจังหวะไปในตัว ทำให้เด็กเกิดความภาคภูมิใจที่สามารถร้องเพลงได้ จึงเป็นการปลูกฝังให้เด็กมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษและช่วยส่งเสริมให้การเรียนดีขึ้น

5. เพลงให้ความรู้หลากหลายแก่นักเรียน เช่น วัฒนธรรม สถานที่สำคัญ วันสำคัญ เป็นต้น และใช้เพลงเป็นจุดเริ่มต้นในการสนทนา หรืออภิปรายเนื้อหาที่บรรจุอยู่ในเพลง

6. ในฐานะผู้สอนภาษา เพลงและดนตรีเป็นสื่อที่พกพาได้สะดวกมากกว่าตำราเล่มใหญ่ ดังนั้นการใช้เพลงและดนตรีในการเรียนการสอน จึงอำนวยความสะดวกให้กับผู้สอนเช่นกัน

ข้อดีของการใช้ภาพยนตร์ในการเรียนการสอน (อรพรรณ สุราพันธ์, 2551: 13)

1. ภาพยนตร์เสนอเรื่องราวให้ผู้ดูเกิดการเรียนรู้โดยไม่ต้องอาศัยทักษะในการอ่าน
2. ภาพยนตร์สามารถแสดงการกระทำที่ต่อเนื่องตามความเป็นจริงได้อย่างถูกต้อง
3. ภาพยนตร์ให้ความกระจ่างแก่ผู้ดู มองเห็นภาพอย่างแจ่มแจ้ง เพราะผู้ดูสามารถเห็นภาพจากแง่มุมต่างๆ และตามความเร็วที่เป็นจริง
4. การฉายภาพยนตร์สามารถปรับการเคลื่อนไหวของวัตถุให้เร็วช้าได้ตามความต้องการ (Time Lapse) ทำให้สามารถนำวิเคราะห์วิจารณ์ได้ จึงช่วยให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี เช่น ภาพช้า ภาพเร็ว ภาพหยุดนิ่ง เป็นต้น

ทั้งนี้แนวคิดทฤษฎีพหุปัญญา ก็สามารถนำมาจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้ คือการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยการสร้างกิจกรรมการเรียนการสอนให้หลากหลาย (อาทิตยา จิตบาล, 2553) เพื่อจะพัฒนาความสามารถในด้านต่างๆของผู้เรียนได้ สำหรับการใช้กิจกรรมคาราโอเกะเพื่อพัฒนาการออกเสียงและความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษนั้น การนำบทเพลงที่เป็นภาษาอังกฤษมาใช้ในกิจกรรมนี้เป็นการส่งเสริมทั้งทางด้านดนตรี และด้านภาษา

4. ขั้นตอนการสอน โดยใช้กิจกรรมคาราโอเกะ

เกณฑ์การเลือกคาราโอเกะจะพิจารณาตามเนื้อหาในมิวสิกวิดีโอที่สอดคล้องกับความหมายที่มีในเนื้อเพลง เนื่องจากคาราโอเกะนั้น บางเนื้อเรื่องได้สร้างเรื่องราวที่ไม่สอดคล้องกับเนื้อหาที่มีในเพลง ดังนั้นการเลือกคาราโอเกะนั้นจึงต้องพิจารณา ถัดมากรองคาราโอเกะมาให้ได้ โดยแบ่งเป็นขั้นตอนต่างๆ ดังนี้

ขั้นก่อนการฟัง (Pre-listening) เป็นการเตรียมตัวนักเรียนก่อนที่จะฟังและทำกิจกรรมต่างๆ เช่น การสอนคำศัพท์ที่สำคัญที่พบในบทเพลง และพูดคุยถึงเรื่องเพลงภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้เคยฟังมา และฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษจากตัวอย่างก่อน แล้วจึงฝึกตามคาราโอเกะ

ขั้นระหว่างการฟัง (While-listening) ในขั้นนี้เป็นการมุ่งให้ผู้เรียนได้ใช้การคิด โดยในระหว่างที่ฟังพร้อมชมมิวสิกวิดีโอในคาราโอเกะ มีการทำแบบฝึกหัดการฟัง ซึ่งเป็นการตอบคำถามในระดับความรู้และระดับสื่อสาร ทั้งนี้ในระหว่างนั้น ผู้สอนจะช่วยป้อนคำถาม หรือข้อความเป็นแนวทางให้กับผู้เรียน เช่น นำเสียงของผู้ร้องเป็นเช่นไร บรรยากาศในบทเพลงเป็นอย่างไร เป็นต้น

ขั้นหลังการฟัง (Post-listening) เป็นกิจกรรมผู้วิจัยจัดให้สอดคล้องกับการฟัง เนื่องจากผู้วิจัยนำเอากิจกรรมคาราโอเกะมาใช้ ดังนั้นในขั้นนี้ผู้วิจัยจะให้ผู้เรียน หลังจากได้มองเห็นภาพเรื่องราวที่ถ่ายทอด พร้อมกับฟังบทเพลงดังกล่าวแล้ว จากนั้น ลองสรุปถึงสิ่งที่ได้ยินกับภาพที่ได้เห็น เนื่องจาก มิวสิกวิดีโอจากคาราโอเกะที่ได้ฟังนั้นอาจจะไม่สอดคล้องกับเรื่องราวที่มีในเนื้อหาของบทเพลง จึงเลือกเฉพาะคาราโอเกะที่มีมิวสิกวิดีโอตรงสอดคล้องกับเนื้อหาในบทเพลง เมื่อเสร็จสิ้นกระบวนการฟังแล้วนั้น ผู้เรียนจะได้ฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยฝึกไปพร้อมกับคาราโอเกะเพลงเดิมที่ได้ฝึกอีกครั้ง

5. ประโยชน์ต่อการฝึกการออกเสียงและการเรียนภาษาอังกฤษ

(“การออกเสียงภาษาอังกฤษ,” 2551)

1. เป็นการส่งเสริมให้การติดต่อสื่อสารระหว่างผู้ใช้ภาษาอังกฤษได้ ถูกต้องและเป็นไปตามวัตถุประสงค์ให้มากที่สุด เพราะถ้าหากออกเสียงไม่ถูกต้อง ทำให้สื่อความหมายผิดได้

2. เป็นการส่งเสริมให้มีการอ่านทั้งการออกเสียง การอ่านในใจ และการตีความหมายของภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาต้นฉบับ ได้ดียิ่งขึ้น

3. เป็นการช่วยให้การแปลโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการแปลทับศัพท์ (transliteration) เช่น ชื่อสถานที่ ชื่อตัวละคร และสิ่งอ้างอิงต่างๆ ทางประวัติศาสตร์ ทำได้ใกล้เคียงกับการออกเสียงทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น

4. เพื่อช่วยให้การปรับบทแปลมีความถูกต้อง ชัดเจนยิ่งขึ้น เพราะนอกจากผู้แปลได้ใช้สายตาอ่านบทแปลแล้ว ยังได้ใช้หูฟังเมื่ออ่านออกเสียงบทแปลอีกด้วย

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เนื่องจากว่า ปัจจุบันนั้น การเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมคาราโอเกะนั้น ยังไม่เป็นที่แพร่หลาย แต่เนื่องจากว่า คาราโอเกะถือเป็นรูปแบบหนึ่งของดนตรี ที่มีภาพประกอบ ดังนั้นจึงนำงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ ดนตรี ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ซึ่งถือว่าเป็นสื่อประเภทเดียวกัน

Jolly (Jolly, 1978 อ้างถึงใน รองเนื่อง สุขสมิติ, 2537: 21) ได้ศึกษาและทดลอง พบว่า เพลงมีอิทธิพล อย่างจริงจังในการสอนออกเสียง (Pronunciation) ศัพท์ สำนวน และ โครงสร้างทาง ไวยากรณ์ รวมทั้งความเข้าใจในความสัมพันธ์ของวัฒนธรรมและภาษาที่ใช้ในเพลง และจากการสำรวจความเห็นของนักเรียนร้อยละ 91 มีความเห็นพ้องต้องกันว่าเพลงมีประโยชน์สามารถตอบสนองความต้องการทั้งด้านจิตวิทยาและการศึกษาส่วนทางด้านอารมณ์

Medina (1990) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลของดนตรีที่มีผลต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 48 คน ที่มีความจำกัดทางด้านความรู้ภาษาอังกฤษ โดยทดลองแบ่งเป็น 4 กลุ่ม คือ กลุ่มใช้ดนตรี กลุ่มที่ไม่ใช้ดนตรี กลุ่มใช้รูปภาพประกอบ และกลุ่มที่ไม่ใช้รูปภาพประกอบ โดยกลุ่มที่ไม่ได้ใช้ดนตรีจะได้ฟังเรื่องเล่า ในขณะที่กลุ่มใช้ดนตรีจะฟังเรื่องเดียวกันแต่เป็นรูปแบบของเพลง ส่วนกลุ่มที่ใช้รูปภาพประกอบจะได้ฟังเรื่องเล่าพร้อมรูปภาพประกอบ และกลุ่มที่ไม่รูปภาพประกอบก็จะ ได้ฟังเรื่องเล่าโดยไม่มีภาพ ซึ่งผลการทดลองพบว่า กลุ่มที่ได้ฟังการเล่านิทานและฟังนิทานที่เป็นเพลง จะเรียนรู้คำศัพท์ได้เท่ากัน แต่จะเรียนรู้คำจากการนำมาร้องได้มากกว่าเป็นคำพูด เช่นเดียวกัน กลุ่มที่มีรูปภาพประกอบความหมายจะเรียนรู้ศัพท์ได้มากกว่ากลุ่มที่ไม่มีรูปภาพประกอบ แต่ที่สำคัญที่สุดคือ การฟังนิทาน ที่เป็นเพลงพร้อมรูปภาพประกอบจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้คำศัพท์ได้มากที่สุด จึงสรุปได้ว่า การใช้ทั้งดนตรีและภาพประกอบร่วมกันมีผลต่อการเรียนรู้คำศัพท์ได้มากที่สุด

Herron et al. (1998) ได้เปรียบเทียบการให้ข้อมูลก่อนการชมวีดิทัศน์แบบประโยคบอกเล่า และประโยคคำถาม โดยกลุ่มแรก ผู้สอนจะทำการอ่านประโยคสรุปลำดับเหตุการณ์ที่จะได้จากการชมวีดิทัศน์เป็นประโยคบอกเล่า กลุ่มที่สองผู้สอนป้อนประโยคสรุปเช่นเดียวกันแต่เป็นในรูปแบบคำถาม กลุ่มสุดท้าย ไม่ได้รับข้อมูลใดๆ ทั้งสิ้นก่อนการชมวีดิทัศน์ ผลการทดลองพบว่า แม้ว่าการป้อนข้อมูลก่อนการชมวีดิทัศน์ทั้งสองแบบจะไม่แตกต่างกันมากนัก แต่พบว่า นักเรียน

กลุ่มที่มีการป้อนข้อมูลก่อนการชมวีดิทัศน์นั้นมีคะแนนสูงกว่า กลุ่มที่ไม่ได้รับข้อมูลใดๆ ก่อนการชมวีดิทัศน์ จากการทดลองนี้สรุปได้ว่า การให้ข้อมูลแก่ผู้เรียนภาษาต่างประเทศก่อนการชมวีดิทัศน์นั้น ส่งผลช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในด้านการฟังภาษาต่างประเทศ

Markham et al. (2001) ได้ศึกษาผลของการใช้ซับไตเติลให้กับนักเรียนที่เรียนภาษาต่างประเทศระหว่างที่ชมวีดิทัศน์ โดยแบ่งกลุ่มการทดลองออกเป็น 3 กลุ่ม โดยนักเรียนกลุ่มแรกเป็นกลุ่มที่ได้รับซับไตเติลเป็นภาษาสเปนพร้อมทั้งชมวีดิทัศน์เป็นภาษาสเปน กลุ่มที่ 2 นั้นได้รับซับไตเติลเป็นภาษาอังกฤษพร้อมทั้งชมวีดิทัศน์เป็นภาษาสเปน กลุ่มสุดท้ายนั้น ชมวีดิทัศน์เป็นภาษาสเปนโดยไม่มีซับไตเติล แต่ละกลุ่มทำการทดลองชมวีดิทัศน์ จากนั้นจึงทำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยได้จัดไว้ โดยแบ่งเป็นแบบทดสอบแบบเลือกตอบจำนวน 10 ข้อ และเป็นแบบเขียนสรุปจำนวน 1 ข้อ จากผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่รับซับไตเติลด้วยภาษาอังกฤษจะมีคะแนนสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับซับไตเติลเป็นภาษาสเปน และกลุ่มที่ไม่ได้รับซับไตเติลเป็นกลุ่มที่มีคะแนนต่ำสุด จากการทดลองดังกล่าว สรุปได้ว่าการชมวีดิทัศน์ภาษาต่างประเทศที่มีซับไตเติลแสดงไปด้วยนั้น ช่วยพัฒนาภาษาของผู้เรียนทั้งด้านการฟัง และการอ่าน

Seo (2001) ได้ศึกษาถึงผลของการใช้ภาพในการฟังเพื่อความเข้าใจ และการให้ฟังเพียงอย่างเดียวของผู้เรียนชาวญี่ปุ่น พบว่าการใช้ภาพเป็นสื่อสำหรับการฟังนั้นมีผลในเชิงบวก ซึ่งช่วยทำให้ผู้เรียนนั้นฟังแล้วเข้าใจความหมายได้ง่ายขึ้น ทั้งนี้ภาพเหล่านั้นต้องสัมพันธ์กับข้อมูลที่ให้ฟังเช่นกัน จึงจะสามารถช่วยความสามารถทางด้านกรฟัง

ศราวุธ ชาชุมวงศ์ (2544) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเรียน โดยวีดิทัศน์ที่มีตัวอักษรบรรยายของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียน หลังจากการเรียนรู้โดยวีดิทัศน์ที่มีตัวอักษรบรรยาย สูงกว่าก่อนการเรียนรู้ โดยวีดิทัศน์ที่มีตัวอักษรบรรยาย ทั้งนี้เพราะสื่อวีดิทัศน์ที่มีตัวอักษรบรรยาย สามารถทำให้นักเรียนสนใจ มีจิตใจจดจ่อกับงานที่เรียนรู้ ช่วยลดความตึงเครียดขณะเรียน นักเรียนสามารถมองเห็นภาพไปพร้อมๆกับการได้ยินเสียง ซึ่งช่วยทำให้นักเรียนเข้าใจสิ่งที่ฟัง ได้ดีขึ้น โดยนักเรียนไม่ต้องอาศัยการคิดหรือจินตนาการขึ้นมาเอง เนื่องจากภาพเคลื่อนไหวช่วยสื่อความหมาย รวมทั้งการได้ยินเสียงที่สมจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งสื่อชนิดนี้สามารถจำลองสถานการณ์จริงให้เกิดขึ้นในชั้นเรียน นอกจากนี้ สื่อวีดิทัศน์ที่มีตัวอักษรบรรยาย ทำให้นักเรียนเข้าใจ จดจำข้อมูลทางภาษา และเรื่องราวได้เป็นอย่างดี โดยนักเรียนไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับการพูดที่มีอัตราความเร็วเป็นธรรมชาติของเจ้าของภาษา เนื่องจากนักเรียนสามารถมองเห็นภาพไปพร้อมๆ กับการได้ยินเสียง

ปริญญานัน รินง้าว (2545) ได้ศึกษาการใช้กิจกรรมการเรียนการสอนโดยมีวีดิทัศน์ประกอบเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษและแรงจูงใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า จากการจัดกิจกรรมการฝึกที่หลากหลายจากสื่อและเทคโนโลยีที่เหมาะสมอย่างเพียงพอ การเลียนแบบการพูด ท่าทาง จากเจ้าของภาษา และหลังจากการใช้กิจกรรมการเรียนการสอนโดยมีวีดิทัศน์ประกอบ โดยผู้เรียนได้รับทั้งการฝึกและความบันเทิง ทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้ การสอนทักษะการพูดโดยใช้วีดิทัศน์ประกอบเป็นการนำเสนอเนื้อหาทางภาษาที่ชัดเจนทั้งภาพและเสียงในเวลาเดียวกัน สามารถสร้างอารมณ์ให้ผู้เรียนได้ดี เนื่องจากการจำลองเหตุการณ์ สถานการณ์จริง สามารถดึงดูดใจให้นักเรียนมีสมาธิในการเรียน โดยได้รับทั้งความบันเทิงและเนื้อหา ภาษา ทำให้นักเรียนคุ้นเคยกับสำเนียงของภาษา ทั้งการออกเสียงและเน้นเสียงหนักเบา และการพูดอย่างเป็นธรรมชาติ

เสาร์วัน อินวงศ์ (2549) ได้ทำการศึกษาการใช้คาราโอเกะเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กไทยใหญ่ในระดับประถมวัย โดยการเปิดเพลงคาราโอเกะให้นักเรียนฟังและให้ฝึกอ่านเนื้อเพลงในคาราโอเกะตามผู้สอน โดยเน้นพยัญชนะที่ต้องการฝึกและให้นักเรียนฝึกร้องเป็นกลุ่มพร้อมเสียงคาราโอเกะ เมื่อนักเรียนจำได้แล้ว ก็ให้นักเรียนฝึกโดยการปิดเสียงร้องในคาราโอเกะ ผลการศึกษาดังกล่าวพบว่า คะแนนทักษะการพูดออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากการใช้คาราโอเกะเป็นแรงจูงใจในการฝึกออกเสียง ทำให้เด็กเกิดความสนใจ และสนุกสนานกับการร้องเพลง และต้องการเลียนแบบเสียงเหมือนกับเพลงต้นแบบมากที่สุด

ศุภิสรา วิริไฟ (2550) ได้ศึกษาการเพิ่มความสามารถด้านการฟังโดยใช้กิจกรรมเรียนภาษาอังกฤษ จากเพลงของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนเทคนิควิมลบริหารธุรกิจผลจากการใช้เพลงในการเพิ่มความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาปรากฏว่า นักศึกษามีความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้นกว่าเดิม ซึ่งเห็นได้จากการวิเคราะห์ ผลการประเมินความสามารถด้านการฟังโดยใช้แบบทดสอบ และผลการสังเกตพฤติกรรมด้านการฟัง ซึ่งผู้วิจัยได้กล่าวถึงเหตุผลว่า เพลงเป็นสื่อการเรียนการสอนที่สะดวก ประหยัด และเป็นสิ่งที่นักศึกษาชอบอยู่แล้ว โดยธรรมชาติ เพราะเนื้อหาในเพลงอยู่ในความสนใจของนักศึกษา เพลงที่นำมาจัดกิจกรรมเป็นเพลง ที่ นักศึกษาสามารถร้องได้ง่าย หรือคำศัพท์ซ้ำ ๆ ทำนองเพลงสนุกสนาน เหมาะสม เช่น Simon says และการใช้เพลงเป็นกิจกรรมการฟัง เป็นการสร้างบรรยากาศในการเรียน ภาษาอังกฤษให้นักศึกษาได้มีโอกาสมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งเป็นการฝึก ความสามารถด้านการฟังและประสบการณ์ทางภาษาแก่นักศึกษา การที่นักศึกษาได้มีส่วนร่วมในการ ร้องเพลง แสดงอารมณ์ตอบสนองและสร้างจินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์ ทำให้นักศึกษารู้สึก สนุกสนาน มีความสุขที่ได้ ร้องเพลง

อรรถพรณ สุธาพันธ์ (2551) ได้ศึกษาการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ภาพยนตร์เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ และการคิดอย่างมีวิจารณญาณ โดยการพูดคุยซักถามนักเรียน เกี่ยวกับความรู้เดิมเรื่องภาพยนตร์ ต่อจากนั้นผู้สอนเลือกฉากในภาพยนตร์ให้นักเรียนชม โดยฉากนั้นมีการดำเนินต่อเนื่อง หรือมีบทสนทนาต่อเนื่องเพียง 1 ตอน หลังจากนั้นก็ให้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ข้อคิด สรุปเหตุการณ์ที่ได้รับชม จากผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น ซึ่งในตอนแรกนั้นผู้สอนได้สังเกตว่า นักเรียนยังไม่คุ้นเคยกับการฟังสำเนียงภาษาอังกฤษของเจ้าของภาษาที่พูดสนทนาต่อเนื่องเป็นธรรมชาติ แต่อาศัยว่า นักเรียนสามารถคาดเดาเหตุการณ์ได้จากภาพที่เห็นไปพร้อมๆกับการฟัง นอกจากนี้ผู้วิจัยยังอ้างถึง Canning and Wilson (2000) ที่กล่าวว่า ภาพยนตร์ช่วยให้ผู้เรียนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาเข้าใจได้โดยไม่ต้องใช้ความช่วยเหลือทางด้านภาษา เพราะเกิดปฏิสัมพันธ์โดยการใช้ท่าทาง ทางสายตา และการแสดงออกทางสีหน้า ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ภาพยนตร์สามารถช่วยพัฒนาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ดี

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่าคาราโอเกะที่เป็นทั้งรูปแบบของเพลงและภาพยนตร์นั้น สามารถนำมาใช้ประกอบในการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี เหมาะสมสำหรับการเรียนรู้ภาษา เนื่องจากเป็นสื่อที่นักเรียนสามารถมองเห็นภาพไปพร้อมๆ กับการฟังอีกทั้งคาราโอเกะเป็นสื่อภาพเคลื่อนไหวที่เป็นธรรมชาติและสมจริง ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจและช่วยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ สามารถจดจำข้อมูลที่เป็นเนื้อหาหรือข้อมูลทางภาษาได้ดี ประการสำคัญคือครูผู้สอนต้องคัดเลือกคาราโอเกะ ที่มีเนื้อหาที่น่าสนใจ เหมาะสมกับวัย ความรู้ความสามารถของนักเรียน และนำไปใช้ร่วมกับวิธีการสอนที่ถูกต้องเหมาะสม จึงจะทำให้เกิดการเรียนการสอนที่ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ

การออกเสียงภาษาอังกฤษ

1. อวัยวะเกิดเสียงและลักษณะของเสียง

ในการออกเสียงภาษาอังกฤษ ระบบ Phonetics จะประกอบไปด้วย อวัยวะและลักษณะของเสียง (Place and Manner of Articulations) โดยมีรายละเอียดดังนี้คือ (วิชัย สิงห์สร, 2554)

1.1 ตำแหน่งหรืออวัยวะในการเกิดเสียง ได้แก่

- ริมฝีปากทั้งสอง ได้แก่เสียง /b/ /p/ /m/ /w/
- ฟันกับริมฝีปาก ได้แก่เสียง /v/ /f/
- ฟันกับลิ้น ได้แก่เสียง /th/

- แนวปุ่มเหงือก ได้แก่เสียง /d/ /t/ /z/ /s/ /n/ /l/ /r/
- หลังแนวปุ่มเหงือก ได้แก่เสียง /j/ /ch/
- เพดานแข็ง ได้แก่เสียง /sh/
- เพดานอ่อน ได้แก่เสียง /g/ /k/ /ng/
- ช่องระหว่างเส้นเสียง ได้แก่เสียง /h/

1.2 ลักษณะของเสียง ได้แก่ เสียงหยุด เสียงกักเสียดสี เสียงลมเสียดสี เสียงนาสิก เสียงข้างลิ้น และเสียงกึ่งสระ

ตาราง 1 ลักษณะและตำแหน่งของการออกเสียง

ลักษณะ/ ตำแหน่ง	ริมฝีปาก ทั้งสอง	ฟัน/ริม ฝีปาก	ฟันลิ้น	ปุ่มเหงือก	หลังปุ่ม เหงือก	เพดาน แข็ง	เพดาน อ่อน	ช่อง ระหว่าง เส้นเสียง
(Manner /Place of Articulation)	(bilabial)	(labio- dental)	(dental)	(alveolar)	(post- alveolar)	(palatal)	(velar)	(glottal)
หยุด (stops)	/b/ /p/			/d/ /t/			/g/ /k/	
เสียดสี (fricatives)		/v/ /f/	/th/	/z/ /s/		/sh/		/h/
กักเสียดสี (afrcates)					/j/ /ch/			

ลักษณะ/ ตำแหน่ง	ริมฝีปาก ทั้งสอง	ฟัน/ริม ฝีปาก	ฟันลิ้น	ปุ่มเหงือก	หลังปุ่ม เหงือก	เพดาน แข็ง	เพดาน อ่อน	ช่อง ระหว่าง เส้นเสียง
นาสิก (nasals)	/m/			/n/			/ng/	
ข้างลิ้น (Laterals)				/l/				
กึ่งสระ (glides)	/w/							

จากตาราง 1 แสดงถึง ตำแหน่งการเกิดเสียงและลักษณะของเสียงที่เกิด

2. ลักษณะการออกเสียงภาษาอังกฤษ

Gerald (2004) ได้อธิบายการออกเสียงภาษาอังกฤษไว้ว่า ลักษณะสำคัญของการออกเสียงนั้น แบ่งเป็น 2 ส่วนใหญ่ๆ คือ หน่วยเสียง (phonemes) และ ลักษณะที่เหนือหน่วยแยกส่วน (suprasegmental features)

หน่วยเสียง หมายถึง เสียงต่างๆ ในภาษาแต่ละภาษา แม้ว่าวิธีการออกเสียงของแต่ละคนจะแตกต่างกันอยู่บ้าง แต่เราก็ยังสามารถอธิบายได้อย่างแจ่มแจ้งพอสมควรว่าเสียงแต่ละเสียงนั้นเปล่งออกมาอย่างไร หน่วยเสียงได้แบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ เสียงสระ (vowel sounds) และเสียงพยัญชนะ (consonant sounds) เสียงสระทุกเสียงจะเป็นเสียงก้อง และอาจจะเป็นสระเดี่ยว หรือเป็นสระประสม ส่วนเสียงพยัญชนะนั้นอาจจะเป็นเสียงก้องหรือไม่เป็นเสียงก้อง

ลักษณะที่เหนือหน่วยแยกส่วน หมายถึง ลักษณะต่างๆ ของเสียงที่จะเกิดขึ้นซ้อนกับหน่วยเสียง ในภาษาอังกฤษที่มีความสำคัญก็คือ เสียงหนักเบา หรือ การลงน้ำหนัก (stress) ทำนองเสียง (intonation) และลักษณะที่เสียงต่างๆ เปลี่ยนไปเมื่อมีการพูดต่อเนื่องกัน

พินิทพิทย์ ทวยเจริญ (2539) ได้พูดถึงลักษณะการพูดภาษาอังกฤษไว้ดังนี้ การพูดภาษาอังกฤษในแต่ละครั้งจะประกอบด้วยลักษณะสำคัญ 2 ส่วน ซึ่งเกิดขึ้นพร้อมกันเสมอ ได้แก่ ส่วนของการออกเสียงพยัญชนะและสระ กับส่วนของการใช้ทำนองเสียง (intonation) การเน้นหนักบนพยางค์และการลงน้ำหนัก (stress and accentuation) ตลอดจนการให้จังหวะ (rhythm) ผลของการพูดด้วยลักษณะสำคัญ 2 ส่วนที่กล่าวมานี้ ทำให้เกิดพยางค์หนัก (strong syllable) และพยางค์เบา (weak syllable) และผลสุดท้ายที่เกิดขึ้นก็คือ การสื่อความได้อย่างเหมาะสม ลักษณะเช่นนี้ผู้พูดเป็นเจ้าของภาษาอาจกระทำไปในลักษณะอัตโนมัติเพราะได้สร้างนิสัยเช่นนี้มาตั้งแต่อยู่ในวัยเด็กเล็ก

ในการพูดภาษาอังกฤษให้มีสำเนียงคล้ายเจ้าของภาษานั้น ผู้ฝึกจำเป็นต้องฝึกหัดออกเสียงพยัญชนะและสระให้ชัดเจนใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาเป็นอันดับแรก ต่อไปจึงฝึกเสียงพยัญชนะที่เกิดขึ้นในคำในตำแหน่งต้นพยางค์ และตำแหน่งท้ายพยางค์ ต่อมาจึงฝึกออกเสียงพยัญชนะและสระในคำที่ประกอบด้วยหลายพยางค์ เมื่อถึงจุดนี้ต้องให้ความสำคัญแก่การเน้นหนักบนพยางค์ (stress) ทั้งนี้ เพราะคำที่ประกอบด้วยหลายพยางค์นั้นจะมีการเน้นหนักบนพยางค์ที่ไม่เท่ากัน เมื่อฝึกออกเสียงคำหลายพยางค์แล้ว จำเป็นต้องฝึกออกเสียงในถ้อยความที่ยาวขึ้น อาทิ วลี คำประสม ประโยค และถ้อยความต่อเนื่อง เช่น การสนทนาเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือการอ่านออกเสียงข้อความ และการใช้ทำนองเสียงให้เหมาะสมในครั้งหนึ่งๆ นั้นขึ้นอยู่กับเจตนาและอารมณ์ที่ผู้พูดประสงค์จะแสดงออก โดยทำนองเสียงรูปแบบต่างๆ กันจะสื่อความรู้สึกหรือแสดงทัศนคติได้ต่างกัน

ทอมส์คักดี มีร์ชมจันทร์ (“การออกเสียงภาษาอังกฤษ,” 2547) ได้กล่าวถึงการออกเสียงภาษาอังกฤษดังนี้

คำในภาษาอังกฤษมีตั้งแต่พยางค์เดียวจนถึงหลายพยางค์ คำภาษาอังกฤษที่มีมากกว่าหนึ่งพยางค์ต้องออกเสียงเน้นที่พยางค์ที่กำหนดไว้ ถ้าหากออกเสียงเรียบ ๆ หรือเน้นที่พยางค์ที่ไม่ถูกต้อง จะเป็นเหตุให้การสื่อสารมีอุปสรรค ดังนั้นการเน้นพยางค์ของคำที่ถูกต้องเป็นสิ่งสำคัญ การเน้นพยางค์ของคำใด ๆ หมายถึงการออกเสียงดัง เสียงสูงและเสียงยาวกว่าพยางค์ อื่น ๆ ที่ไม่ได้เน้น ถ้าหากคำมีพยางค์หลายพยางค์ก็จะมี การเน้นหลักและเน้นรองลงไป ลักษณะของการเน้นเสียงหนักส่วนใหญ่มองแบ่งได้ดังนี้

1. คำที่มีสองพยางค์

1. คำนามส่วนมากจะเน้นที่ พยางค์แรก เช่นคำว่า **ruler, flower, merchant** แต่ก็มีคำนามบางคำที่มีสองพยางค์แต่เน้นเสียงที่พยางค์หลังเช่น

2. กริยาที่มีสองพยางค์ส่วนมากจะออกเน้นเสียงที่พยางค์สุดท้ายเช่น **receive, believe, delete** แต่ก็มีกริยาบางคำที่มีสองพยางค์แต่ออกเน้นเสียงพยางค์แรกเช่น **open**
3. คำนามสองคำหรือคำคุณศัพท์กับคำนามรวมกันมักเน้นเสียงที่พยางค์หน้า เช่น **letterbox, desktop, post office, greenhouse, blackberry**
4. คำคุณศัพท์กับกริยาช่องที่สามจะเน้นเสียงพยางค์หลังซึ่งเป็นส่วนของกริยาช่องที่สาม เช่น **well-done, old-fashioned, hard-boiled**
5. บุพบทกับกริยาจะเน้นเสียงพยางค์ส่วนหลังซึ่งเป็นส่วนของกริยา เช่น **overlook, undercook, outbreak**

2. คำที่เกี่ยวข้องกับคำลงท้าย

1. เมื่อกำนั้นลงท้ายด้วย -ain, -neer, -ese, -ette, -sque, -ique ให้เน้นเสียงที่พยางค์นั้น เช่นคำว่า **obtain, engineer, Chaineese, cigarette, picturesque, technique**
2. คำที่ลงท้ายด้วย -tion, -cian, -sion, -ic, -ial, -ual, -ian, -ient, -ous, -eous, -itive, -itude, -meter จะเน้นเสียงที่พยางค์หน้าคำเหล่านี้เช่น **question, electrician, version, electric, artificial, residual, magician, efficient, ambiguous, miscellaneous, sensitive, attitude, thermometer.**
3. คำลงท้ายด้วย -phy, -gy, -try, -cy, -fy, -ly, -ty, -ate, -ize, -ary. จะเน้นเสียงที่พยางค์ที่สามนับจากพยางค์ท้ายสุดเช่น **geography, technology, geometry, legacy, identify, immediately, ability, graduate, modernize, temporary.**

ในการออกเสียงพยัญชนะ ก็แบ่งได้ 2 แบบ คือ พยัญชนะเสียงไม่ก้อง (voiceless consonant) แลพยัญชนะเสียงก้อง (voiced consonant) ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษมีพยัญชนะที่เป็นเสียงไม่ก้องและเสียงก้อง แต่ภาษาอังกฤษมีพยัญชนะเสียงไม่ก้องและเสียงก้องที่ไม่มีเสียงในภาษาไทยอยู่จำนวนหนึ่ง พยัญชนะเสียงไม่ก้องของไทยได้แก่ พ ท ค ฟ ส ศ ช ซ และ ฮ ส่วนพยัญชนะภาษาอังกฤษเสียงไม่ก้อง (voiceless consonant) ได้แก่พยัญชนะที่มีสัญลักษณ์เสียงดังนี้ p, t, k, f, s, ʃ, θ, h ซึ่งตรงกับพยัญชนะ p, t, k, f, s, sh, ch, th (เสียงไม่ก้อง) และ h ตามลำดับ สระหรือพยัญชนะเสียงไม่ก้องหรือพยัญชนะที่ออกเสียงก้องเหล่านี้มีอิทธิพลในการออกเสียงคือ

1. ทำให้เสียงสระที่อยู่หน้าหน้ามีเสียงสั้นลง เช่นคำว่า lap กับ lad พยัญชนะ p เป็นพยัญชนะที่เสียงไม่ก้องและออกเสียงแรง ส่วนพยัญชนะ d เป็นพยัญชนะเสียงก้อง a ที่อยู่หน้า p จะมีเสียงสั้นลงเป็นเสียง แอะ ส่วน a ที่อยู่หน้า d ออกเสียงเป็น แอ คำว่า bet กับ bed พยัญชนะ t

เป็นพยัญชนะเสียงไม่ก้องและเป็นพยัญชนะออกเสียงแรง ทำให้เสียงสระ e เสียงสั้นเป็นเสียง เอ ส่วน e ที่นำหน้า d ออกเสียงเป็นเสียง เอ

2. คำกริยาที่มีเสียงพยัญชนะเสียงไม่ก้องลงท้ายยกเว้น t กับ d เมื่อทำเป็นกริยาช่องที่สองโดยการเติม ed จะออกเสียงเป็นเสียง t เช่น stopped, peaked, laughed, passed, finished, fetched กริยาช่องที่สองเหล่านี้ต้องออกเสียง ed เป็นเสียง t ส่วนกริยาที่มี t และ d ลงท้ายแล้วเติม ed เพื่อให้เป็นกริยาช่องที่สองต้องออกเสียงเป็น tid และ did ตามลำดับเช่น started, glided กริยาที่ออกเสียงตอนท้ายเสียงก้องเมื่อทำเป็นกริยาช่องที่สอง เช่นคำว่า climbed ต้องออกเสียง ed เป็นเสียง d การที่จะออกเสียงเป็น t เมื่อทำกริยาให้เป็นกริยาช่องที่สองโดยเติม ed ต้องรู้ว่าท้ายกริยานั้นออกเสียงแบบพยัญชนะเสียงไม่ก้อง ไม่ใช่เพราะว่าเป็นพยัญชนะเสียงไม่ก้องแล้วออกเสียง t กริยาบางคำมีรูปเป็นพยัญชนะที่มีเสียงไม่ก้อง แต่เสียงที่ออกเป็นเสียงก้องนั้นต้องออกเสียง d เช่นคำว่า laughed ออกเสียง gh เป็นเสียง f ซึ่งเป็นเสียงของพยัญชนะเสียงไม่ก้องและออกเสียงแรงจึงออกเสียง ed เป็นเสียง t มีคำบางคำมีรูปคล้ายกริยาช่องที่สอง เช่น naked, wicked, ragged, crooked คำพวกนี้ เป็นคำคุณศัพท์ จึงไม่อยู่ในกฎดังกล่าว ต้องออกเสียง ed เป็น id

3. คำนามหรือกริยาใด ๆ ที่มีเสียงท้ายคำเป็นเสียงพยัญชนะเสียงไม่ก้อง เมื่อต้องการทำคำนามเป็นพหูพจน์หรือเพื่อใช้กริยากับบุคคลที่สามที่เป็นเอกพจน์ให้ทำดังนี้ พยัญชนะเสียงไม่ก้อง p, t, k, f, th (แบบเสียงไม่ก้อง) ให้เติม s และให้ออกเสียง s เป็นเสียง s เช่น stops, starts, ducks, laughs, baths คำนามหรือคำกริยาที่ลงท้ายด้วยเสียง s, sh เสียงไม่ก้องและเสียงก้อง ch, z และเสียงของพยัญชนะ j ต้องเติม es แต่ถ้าหลังคำนั้นมี e อยู่แล้วก็เติม s ให้ออกเสียงท้ายคำเหล่านี้เป็นเสียง iz เช่น houses, finishes, camouflages, catches, buzzes, pages. คำนามหรือกริยาใด ๆ ที่มีเสียงท้ายคำเป็นเสียงก้องทุกเสียงยกเว้น z, sh เสียงก้อง และเสียงพยัญชนะ j ต้องออกเสียง s เป็นเสียง z เช่น labs, lads, dogs

เมื่อสามารถออกเสียงในระดับคำหน่วยย่อยๆ ได้แล้ว ก็จะเป็นการออกเสียงในระดับประโยค ซึ่งการออกเสียงคำในประโยคมีหลักเกณฑ์ต่างๆดังนี้

1. คำต่าง ๆ ในประโยคมีการออกเสียงหนักเบาไม่เท่ากัน เมื่อรู้ว่าแต่ละคำมีพยางค์ที่ต้องเน้นให้เสียงหนัก เสียงสูง เสียงยาวและดังกว่าพยางค์อื่น ๆ ประโยคก็เช่นเดียวกัน จะมีคำที่ต้องออกเสียงหนัก เสียงสูง เสียงยาวและดังกว่าคำอื่น ๆ จะไม่ออกเสียงคำทุกคำในประโยคด้วยความดังและความยาวเท่า ๆ กัน คำที่ไม่สำคัญจะออกเสียงเบาและสั้น คำที่สำคัญจะออกเสียงดัง ยาว และเสียงสูง

2. การออกเสียงประโยคที่ยาว ๆ จะแบ่งการออกเสียงเป็นกลุ่ม ๆ ของข้อความ ประโยคต่าง ๆ ที่เขียนจะแบ่งกลุ่มข้อความด้วยเครื่องหมายต่าง ๆ การพูดจะแบ่งกลุ่มข้อความด้วยการหยุด ประโยคยาว ๆ นั้นไม่สามารถออกเสียงได้รวดเดียวเพราะต้องมีจังหวะการหยุดเพื่อหายใจ

3. การออกเสียงคำในประโยคมีการออกเสียงคำต่าง ๆ ด้วยระดับเสียง ต่าง ๆ ภาษาไทยมีการเปลี่ยนระดับเสียงของคำทำให้ความหมายเปลี่ยน แต่ภาษาอังกฤษการเปลี่ยนระดับเสียงมีความหมายเช่นเดิม แต่จะเปลี่ยนแปลงท่าที อารมณ์ความรู้สึกของผู้พูด จะต้องออกเสียงสูงต่ำ ให้ถูกเมื่อต้องการแสดงความรู้สึกตามที่ต้องการ เช่น แสดงความสงสัย ความแน่ใจ ความไม่แน่ใจ ความสนใจ การรับรู้ ขอร้อง คำสั่ง ถาม ตอบรับ ปฏิเสธ โต้ตอบ สิ่งเหล่านี้จะมีการออกเสียงสูงต่ำ ไม่เหมือนกัน ซึ่งจะต้องศึกษาและใช้ให้ถูกกับความต้องการ

มีเสียงหนึ่งที่ยังคงเป็นปัญหาสำหรับคนไทย ซึ่งคนไทยมักจะออกเสียงนี้ผิด เมื่อออกเสียงไปแล้วทำให้เจ้าของภาษาไม่เข้าใจว่าเป็นเสียงอะไร นั่นก็คือเสียง /th/ ทั้งแบบเสียงก้องและเสียงไม่ก้อง (“ออกเสียง /th/ ให้ถูกวิธี” 2554) เนื่องจากเสียงนี้ไม่มีเสียงในภาษาไทย ซึ่งคนส่วนใหญ่ มักจะออกเป็นเสียง “ช หรือ ท” เพราะเสียง /th/ นั้น เวลาจะออกเสียง จะต้องให้ตำแหน่งของลิ้นอยู่ระหว่างฟันบนและฟันล่าง จากนั้นก็ฟันลมออกมา ซึ่งลมจะลอดไรฟันออกมาเป็นเสียง /th/ ที่ถูกต้อง

สำหรับเสียงพยัญชนะที่อยู่ท้ายคำจำเป็นต้องฝึกหัดจนเกิดความคุ้นเคย โดยเฉพาะเสียงที่ไม่มีในภาษาไทยเช่น เสียง /th/ /j/ /ch/ เช่นคำว่า finish bath large ต้องออกเสียงท้ายคำจึงจะรู้ว่า เป็นคำเหล่านี้ (วิชัย สิงห์สร, 2554)

3. การฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยการใช้ Tongue Twister (“ฝึกภาษาพาสนุก” 2554)

ลักษณะเด่นของการออกเสียงแบบ Tongue Twister ก็คือ การเล่นคำที่มีสัมผัสอักษรแล้วเรียงต่อกัน โดยเน้นให้ออกเสียงยาก ซึ่งเป็นการเล่นเพื่อฝึกออกเสียงคำที่มักมีปัญหาในการออกเสียง เช่น ch, sh หรือ th, t โดย Tongue Twister ถูกแต่งขึ้นมาเพื่อใช้สำหรับฝึกกล้ามเนื้อให้แข็งแรงด้วยการคำที่เมื่อ อ่านเร็วๆ ลิ้นจะบิดไปมาอย่างรวดเร็ว นำมาเล่นเพื่อความสนุกสนานและฝึกทักษะการออกเสียงให้ชัดเจน รวมทั้งฝึกสมาธิที่จะต้องจดจ่อกับการออกเสียงคำที่เห็นให้ถูกต้อง การฝึกออกเสียงด้วย Tongue Twister นั้น ควรเริ่มจากง่ายๆ และออกเสียงช้าๆ ก่อนจะพูดเร็วๆ และควรฝึกบ่อยๆ เช่น I thought, I thought of thinking of thanking of you

4. การประเมินการออกเสียงภาษาอังกฤษ

Harris (1990 อ้างใน กมลวรรณ โคมศรีฟ้า, 2551: 16) ได้กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินความสามารถในการออกเสียงไว้ 5 ระดับ คือ ระดับที่ 1 มีปัญหาในการออกเสียงเป็นอย่างมาก ทำให้ไม่เข้าใจในสิ่งที่พูดได้เลย

ระดับที่ 2 มีปัญหาในการออกเสียงมาก ยากแก่การเข้าใจในคำพูดได้ ผู้ฟังจะต้องถามซ้ำๆ ถึงสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อ

ระดับที่ 3 มีปัญหาในการออกเสียงน้อย ผู้ฟังจะต้องตั้งใจฟัง จึงจะสามารถเข้าใจได้ มีการออกเสียงผิดให้ผู้ฟังสับสนบางครั้ง

ระดับที่ 4 ผู้พูดสามารถออกเสียงได้ดี แต่ยังมีปัญหาในการออกเสียงบ้าง แต่ผู้ฟังสามารถเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสาร

ระดับที่ 5 ผู้พูดสามารถออกเสียงได้ดี เทียบเท่ากับเจ้าของภาษา

ความเข้าใจการฟัง

1. ความหมายของการฟัง

Widowson (1983 อ้างใน อภรณ์ชนิศ แสงสังข์, 2547: 20) กล่าวถึง ความหมายของการฟังว่า หมายถึง ความสามารถที่จะเข้าใจว่า ประโยคดังกล่าวมีหน้าที่อย่างไรในการสื่อสาร โดยผู้ฟังเลือกจดจำเพียงเฉพาะสิ่งที่สัมพันธ์หรือตรงกับจุดประสงค์ในการฟัง และไม่สนใจต่อสิ่งที่ไม่ต้องการหรืออีกนัยหนึ่งก็คือ การฟัง หมายถึง ความสามารถที่ผู้เรียนเข้าใจว่าประโยคนั้นเกี่ยวข้องกับสิ่งที่พูดไปแล้วอย่างไร และมีหน้าที่ในการสื่อสารอย่างไร ในขั้นนี้ ผู้ฟังเลือกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์ของผู้ฟังเอง และตัดส่วนที่ไม่เกี่ยวข้องออกไป

นั่นคือ พดกษะวัน (2522 อ้างใน ศรีทัย สุขยศศรี, 2542, หน้า 12) ได้กล่าวว่า การฟัง หมายถึง การได้ยินโดยมีความตั้งใจที่จะรับ และเกิดความเข้าใจตามเจตนาที่อีกฝ่ายหนึ่งสื่อมา

ศรีทัย สุขยศศรี (2542, หน้า 12) ให้ความหมายของการฟังว่า การฟัง คือ การได้ยินโดยมีความตั้งใจที่จะรับฟังเพื่อให้เกิดความเข้าใจตามเจตนาของอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งผู้ฟังจะต้องตีความหมายของผู้พูดและได้ตอบได้ ซึ่งการที่จะรับฟังได้ดีอย่างไร ขึ้นอยู่กับความสามารถทางสติปัญญาและความสามารถที่จะรับรู้ จับความ ตีความ จดจำและนำไปใช้อันเป็นกระบวนการของสมองหลายขั้นตอน

Rivers (1980 อ้างใน วราวุธ สุทธจิตต์, 2547, หน้า 8) ให้ความหมายของการฟังไว้ว่า การฟังเป็นทักษะเชิงสร้างสรรค์ มีการตีความหรือวิเคราะห์ ทำความเข้าใจสิ่งที่ฟัง โดยผู้ฟังรับเอาคำพูดที่มีความหมายของผู้พูดแล้วสร้างความหมายขึ้นมาใหม่ ซึ่งความหมายที่ผู้ฟังสร้างขึ้นมานี้

อาจไม่ตรงกับความหมายที่ผู้พูดต้องการ ด้วยเหตุนี้บางครั้งความเข้าใจผิดหรือการไม่เข้าใจสิ่งที่ฟัง จึงเกิดขึ้นระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อผู้ฟังไม่คุ้นเคยกับภาษาและวัฒนธรรมของผู้พูด นอกจากนี้ยังอธิบายว่า การเข้าใจความหมายของสารมีองค์ประกอบ 3 ประการคือ

1. ข้อมูลทางภาษาศาสตร์ (Linguistic Information) หมายถึง สิ่งที่ผู้ฟังรับฟังทั้งเสียง คำ และประโยค โดยผู้ฟังไม่จำเป็นต้องฟังคำพูดทั้งหมดของผู้พูด แต่ผู้ฟังสามารถสร้างข้อความที่ตามมาได้หมดจากคำพูดในตอนต้น

2. บริบททางด้านสถานการณ์ (Situational Context) หมายถึง สถานการณ์ในการพูด ที่มีผลต่อการรับฟังของผู้ฟัง เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่ผู้ฟังได้ยินสิ่งที่ผู้พูดพูดออกมา และสิ่งที่ผู้ฟังคาดว่าจะได้ยินต่อไป

3. สารที่เป็นที่เข้าใจร่วมกัน (Comprehended Message) หมายถึง ความสามารถที่จะเข้าใจสารที่ฟัง ซึ่งขึ้นอยู่กับความตั้งใจของผู้ฟังในการตีความหมายให้เข้ากับสถานการณ์ หรือเรื่องราวที่ผู้พูดต้องการให้เข้าใจตรงกัน

สรุป ความหมายของการฟัง คือ การฟังเป็นกระบวนการที่ผู้ฟังตีความข้อมูลที่ได้มา โดยใช้ความรู้เดิมเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่ เพื่อแปลความ ทำความเข้าใจสิ่งที่ได้ยินและจุดประสงค์ของผู้พูด

2. องค์ประกอบของความเข้าใจในการฟังภาษาต่างประเทศ

องค์ประกอบของความเข้าใจในการฟังภาษาต่างประเทศ Valette (1967 อ้างใน สมบูรณ์ ไชยเชษฐ์, 2544) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่ทำให้เกิดความเข้าใจในการฟังภาษาต่างประเทศดังนี้

1. ความสามารถในการจำแนกเสียงของผู้ฟัง
2. ความสามารถในการเข้าใจความหมายของเสียงเน้นหนักในคำและระดับเสียงสูงต่ำในประโยค
3. ความสามารถในการจำข้อความที่ได้ยิน
4. ความสามารถในการฟังระดับสูง เช่น การเข้าใจบทสนทนานั้นต้องการความรู้ในด้านคำศัพท์และไวยากรณ์ประกอบด้วยเช่นกัน

3. การประเมินผลทักษะการฟัง

บาร์จ โดริตัน (2544) กล่าวว่า ประเด็นหลัก 2 ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการวัดหรือทดสอบการฟัง คือ การทดสอบการฟังแยกเสียง เป็นการทดสอบความสามารถในการบอกความแตกต่างและความคล้ายคลึงของเสียงในภาษาอังกฤษ และทดสอบการฟังเพื่อความเข้าใจ เป็นการวัดว่าผู้ฟังสามารถเข้าใจเนื้อหาและจับใจความของเสียงพูดเป็นภาษาอังกฤษหรือไม่

เมื่อพิจารณาถึงทักษะการฟัง Valette and Disick (1972 อ้างใน อัจฉริย์ คงมลสายชล, 2552: 23) ได้แบ่งระดับความสามารถและการประเมินผลทักษะการฟังออกเป็น 5 ระดับ คือ

1. ระดับกลไก (Mechanical stage) เป็นระดับที่ผู้เรียนสามารถบอกถึงความแตกต่างระหว่างภาษาแม่กับภาษาที่สอง สามารถบอกความแตกต่างของภาษาต่างประเทศตั้งแต่สองภาษาขึ้นไปจากเสียงที่ได้ยิน แต่ไม่จำเป็นต้องเข้าใจความหมาย

2. ระดับความรู้ (Knowledge stage) เป็นระดับที่ผู้เรียนเข้าใจความหมายของคำและประโยคที่ได้ยิน สามารถทำตามคำสั่ง เลือกภาพได้ตรงกับประโยคที่ได้ยิน สามารถเลือกประโยคที่มีความหมายเหมือนกับประโยคที่ได้ยิน นอกจากนั้นยังสามารถตอบคำถาม และออกเสียงได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ของรูปแบบประโยคที่คุ้นเคย

3. ระดับถ่ายโอน (Transfer) เป็นระดับที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจการผสมกันของโครงสร้างและคำศัพท์ที่คุ้นเคย สามารถตอบคำถามแบบเลือกตอบถูกผิด เลือกเติมคำที่เหมาะสมให้ประโยคสมบูรณ์ได้ หรือตอบคำถามและเข้าใจบทความที่ประกอบด้วยหลายประโยค รวมทั้งสามารถทำตามคำสั่งได้ในหลายสถานการณ์ที่แตกต่างกัน

4. ระดับสื่อสาร (Communication stage) เป็นระดับที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจคำสั่งและคำอธิบายที่ใช้ภาษาต่างประเทศ เข้าใจความหมายทั่วไปของบทความที่มีคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคยอยู่ และเข้าใจการพูดของเจ้าของภาษาที่ได้ยินในละคร ภาพยนตร์ วิทยุ หรือรายการโทรทัศน์ นอกจากนี้ยังสามารถบอกความรู้สึก ความต้องการของตนเอง และสามารถอธิบายความคิดเห็นของตนให้ผู้อื่นเข้าใจได้

5. ระดับวิเคราะห์ (Criticism stage) เป็นระดับที่ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์ความหมายและรูปแบบของภาษาที่ได้ยิน สามารถแยกแยะมาตรฐานของภาษาต่างๆ นอกจากนั้น ยังสามารถเข้าใจความหมายทั้งโดยตรงและโดยนัยของประโยคที่ได้ยิน ฟังบทสนทนาแล้วบอกได้เกี่ยวกับอารมณ์ของผู้พูด สถานที่ และสถานภาพของผู้พูดได้

จากการศึกษาเอกสารและผลงานวิจัยดังกล่าวมาแล้ว พอจะสรุปได้ว่า กิจกรรมและบรรยากาศในการเรียนการสอนมีผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถ ด้านการออกเสียงภาษาอังกฤษ และการฟังเพื่อความเข้าใจเพิ่มขึ้นผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาว่า การใช้กิจกรรมคาราโอเกะช่วย พัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษและส่งเสริมการฟังเพื่อความเข้าใจได้อย่างมีประสิทธิภาพ